

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **J. D.** ,
skazanego za czyn z art. 148 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2024 r.,
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 28 września 2023 r., II AKa 245/23,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Opolu
z dnia 27 lutego 2023 r., III K 91/22,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnąć.

UZASADNIENIE

Na skutek kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 września 2023 r., II AKa 245/23, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 27 lutego 2023 r., III K 91/22, przed Sądem Najwyższym zawisła sprawa J. D. . W tym postępowaniu J. D. został prawomocnie skazany za czyn z art. 148 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 25 lat pozbawienia wolności.

W kasacji obrońcy zawarto wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego nią wyroku. Wniosek ten nie został szerzej uzasadniony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku nie jest zasadny.

Wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. O zastosowaniu tej instytucji powinna przesądzać ranga zarzutów kasacyjnych i bardzo wysoki stopień prawdopodobieństwa uchylenia orzeczenia, przy jednoczesnym uznaniu, że jego wykonywanie przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki dla osoby, której orzeczenie dotyczy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 645/22).

Dokonywana na potrzeby rozpoznania wniosku analiza kasacji i akt tej sprawy doprowadziła Sąd Najwyższy do konkluzji, że nie ziszczyły się przesłanki do wstrzymania wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. Dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji musiałoby być niemal zbliżone do pewności, oczywistości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2021 r., V KK 129/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2021 r., IV KK 103/21) i prowadzić do wniosku o potrzebie uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18), ewentualnie wydania innego rozstrzygnięcia, które spowoduje, że wykonywanie kary do czasu rozpoznania kasacji okaże się niesłuszne i odbędzie się z pokrzywdzeniem skazanego. W tej sprawie nie zachodzi przedmiotowa oczywistość i jednoznaczność uchybień sygnalizowanych w kasacji obrońcy. Ocena zasadności zarzutów kasacji wymagać będzie analizy dokonywanej na etapie merytorycznego jej rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie w żadnym razie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji skarżącego od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[ms]

